

[Voigt]

under anden behandling stod med et lunt grin og lyttede til forhandlingerne, for han vidste jo udmærket, hvilken vurderingsfilosofi de radikale og CD ville ende i. Efter min opfattelse vidste hr. Heinesen udmærket, hvad lovkontoret ville sige til det spørgsmål, som der har været en del debat om i den forløbne uge.

Men der står vel det spørgsmål tilbage, som man nødvendigvis må stille, om det virkelig kan være rimeligt at føre politik på den måde, som det radikale venstre gør det. Først langer man voldsomt ud i medierne mod en ting og udbasunerer højlydt, at man vil slå med næb og klør for at få denne ting ændret. Når der så viser sig et flertal, der tilgodeser det radikale synspunkt, opfinder man et hav af oplysninger og trækker i land igen. Spørgsmålet er derfor, om man virkelig kan vakle i et parti, fordi man bliver truet med et valg, bliver truet med at komme ud og stå ansigt til ansigt med vælgerne. Det kan man åbenbart.

Jeg mener, det er usundt for det politiske arbejde, at et parti misbruger medierne til at bilde vælgerne ind, at det vil noget, og så laver en vending på 180 grader, når det bliver truet med et folketingsvalg. Det havde da været rimeligt, hvis de radikale og CD havde sagt ligeud: ja men vi vil ikke have et valg, derfor kan vi ikke stemme for det. Det havde været ærlig snak, og hvis der er noget, vi har brug for i dette hus, er det ærlig snak; der er alt for meget urigtigt og uhæderligt i det, der bliver sagt fra nogle sider rundt omkring i medierne og ude på møderne. Når de så bagefter skal stemme herinde om de ting, de har stået og sagt, kommer uhæderligheden over for vælgerne til udtryk.

Jeg mener, at de radikale med denne sag har vist sig som verdensmestre i politiske krumspring og taktiske manøvrer. Nu siger de radikale, at det godt kan vente – det har ellers ventet i 1.981 år – og at det skal undersøges grundigt. Jeg kan ikke forstå, man ikke mener, det bliver undersøgt grundigt, når vi nu her ved andenbehandlingen har besluttet, at loven først skal træde i kraft 1. juli 1982. De undskyldninger, de radikale er kommet med, gælder efter min opfattelse til Skive banegård eller Vallensbæk, eller hvor de radikale krager plejer at vende.

Men på den anden side erkender jeg, at denne sag er vigtig for ganske mange menne-

sker ude omkring i landet, og vi må passe på ikke at grave grøfterne for dybe, for der kommer jo en dag efter denne – heldigvis da – og så må vi se, om det er rigtigt – som hr. Hans Jørgen Holm også var inde på – om de radikale står ved deres ord og deres skrift i bl. a. tillægsbetænkningen om at fremsætte forslag til næste samling og få det vedtaget. Men den 1. juni 1981 vil ikke blive glemt af mange af os og vil ikke blive glemt af kommende generationer, for her råbte de radikale både ja og nej og både-og; de blæste, og de havde mel i munden, altså det sædvanlige rungende, høje radikale »måske«. Med den holdning, de radikale her har givet udtryk for – og det bliver jeg nødt til at sige, selv om jeg har sagt, at vi ikke skal grave grøfterne dybere – er det radikale venstre et rustent parti, som langsomt tæres op, og jeg kunne godt ønske mig, at denne tæring ville foregå noget hurtigere.

Formanden:

Jeg skal endnu en gang gøre opmærksom på, at der ikke kan ringes til afstemning, men jeg går ud fra, at det efterhånden er slået igennem rundt omkring i huset.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg ved snart ikke, hvordan man skal karakterisere det, som er foregået i forbindelse med dette lovforslag. Man kan vælge at kalde det en stille ristning af de radikale, man kan også vælge at kalde det betydelig umodenhed hos de store borgerlige partier, men det tør jeg jo næsten ikke sige. Jeg vil nu alligevel vove det, for man kan vel ikke for alvor tro på, at de fire partier dagen efter, at de har indgået et økonomisk forlig, skulle gå med til at vælte en regering. Hvis der er nogen, der i fuldt alvor har kunnet tro på det, må jeg sige, at der beklageligvis er en større umodenhed til stede, end jeg havde regnet med.

Der har været talt meget om den enkeltes frihed – og det skal jeg bruge en del af min tid på i eftermiddag, når vi skal drøfte disse sager videre under forespørgslen – men jeg får lyst til at sige nu, at også vi værner om den enkeltes frihed til at ytre sig, til at danne foreninger og til at arbejde for tilslutning til sine synspunkter. Men arbejderbevægelsen var aldrig nået så langt, som den rent faktisk